

atrisk hospital. Det nuværende samarbejde mellem de offentlige systemer, som har med psykisk syge at gøre, overser de børn og unge, som bor hos forældre med en psykisk lidelse.

Den gensidige information fra f.eks. voksenpsykiatrien til de sociale myndigheder fungerer desværre ikke ordentligt. Den psykiatriske udrykningsstjeneste i Københavns Kommune kan dokumentere, at hver fjerde udrykningstilfælde er til et hjem, hvor en psykisk syg lever alene med et mindreårigt barn. Kun meget sjældent er der etableret hjælpeforanstaltninger til dette barn.

I dag er det ofte helt tilfældigt og uden for enhver kontrol, hvor disse børn befinder sig under forældrenes indlæggelse. I nogle tilfælde, hvor en forælder bliver indlagt på et psykiatrisk hospital, er børnene blevet passet af familie, naboer eller bekendte. Og da de sociale myndigheder ingen viden har om problemet, er der heller ingen kontrol med, hvorvidt der i disse pasningsfamilier er misbrug eller andre problemer, der kan forværre barnets situation yderligere.

Efter dette beslutningsforslag er fremsat, har jeg fået en del e-mail fra unge, der er meget tilfredse med forslaget, da de selv har haft en svær barndom, hvor ingen tog over og aflastede dem. De stod ofte alene som omsorgsperson for en psykisk syg mor eller far, da der ingen koordinering var, og da skolen, socialvæsenet samt psykiatrien ikke talte sammen.

Tager vi udgangspunkt i den virkelige verden, har jeg kontakt med unge, der er børn af en psykisk syg mor eller far. De fortæller alle den samme historie, hvor de i barndommen er mødt af lærere, pædagoger, sundhedsplejersker m.v., der alle lyttede og ville det bedste, men intet skete. Netop fordi de troede, de andre gjorde det offentlige opmærksom på, at der var behov for forebyggende hjælp og støtte til barnet og ikke mindst til familien som helhed, skete der intet. Da der ikke var nogen koordinator, udeblev hjælpen, på trods af at alle voksne, der var i kontakt med den unge, gerne ville det så godt. Men de talte ikke sammen, og derfor udeblev initiativet og dialogen med socialvæsenet.

Flere af de unge er i dag bitre, da de mener, at det offentlige burde have taget over, så de kunne have haft en bedre livskvalitet i deres barndom og ungdom. De unge har oplyst, at de i stedet isolerede sig med den psykisk syge mor eller far. De kunne jo ikke tage kammerater med hjem, for de vidste aldrig, om der var kaos hjemme, når de kom fra skole.

Den historie og mange andre er netop det, de unge har fortalt mig om en isoleret barndom, hvor de forsøgte at behage de voksne i skolen og fritidsklubben, så der ikke kom fokus på familien.

Jeg er ligeledes blevet kontaktet af projektledere, der har fået tilkendt midler fra Socialministeriets satspulje for netop at give information og støtte til børn af psykisk syge forældre. Alle er enige om, at der præcis på dette område mangler en koordination, så det er altså ikke det samme. Desuden er der behov for i alle kommuner at etablere et forum for samarbejde på tværs af de skel og barrierer, som eksisterer mellem de sociale og sundhedsmæssige myndigheder; et videncenter, som arbejder på tværs af børn- og voksensektorerne, og som kan sikre en kvalificeret og frugtbar service for målgruppen af unge.

Kl. 17.50

Nu kan jeg se, at min tid er ved at ryge, så jeg må hellere springe lidt i det.

Det er vigtigt at understrege, at formålet med indberetningen til de sociale myndigheder er at understøtte barnets udvikling. De sociale myndigheders henvendelse skal have karakter af støtte til barnet og til familien som helhed.

Denne støtte kan være en aflastningsfamilie eller en fast kontaktperson, og en foranstaltning skal være kontinuerlig også på lang sigt, så barnet ikke oplever, at der er mange forskellige mennesker og instanser i løbet af opvæksten, som skal træde til, når forældrene har det dårligt eller skal hasteindlægges.

Indberetningen fra de psykiatriske afdelinger til de sociale myndigheder skal have en formaliseret karakter. Det kan eksempelvis være en standardblanket. Det skal i hvert fald bare være sådan, at man tilgodeser børnene og børnenes tarv. Og man må ikke glemme dem, som det sker i dag, hvor det er tilfældige, der måske skal tage over, uden at de sociale myndigheder ved noget som helst om, hvordan de vil gå ind og forebygge, hvordan de vil gå ind og hjælpe. Det er blot det, det her forslag drejer sig om.

Pia Kristensen (DF):

Beslutningsforslaget her er fremsat 6 dage efter aftalen om satspuljen på det sociale område for 2004-2007, så forslaget og satspuljeforhandlingerne har sådan set krydset hinanden.

Satspuljepartierne var enige om at styrke den tværfaglige indsats over for børn, misbrugere og sindslidende, og der er afsat 20 mio. kr. årligt i perioden 2004-2007 til formålet.